



Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,  
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—'Απογραφή... ἀπογραφή...

Π.— Ποῦ πᾶς με τὴν φούρια;

Φ.—Τὸ ἔθνος ἀπογράφεται με δλα τὰ γαῖδούρια.

Τρέχα καὶ σύ, βρὲ Περικλῆ, χωρὶς ἀργὸς νὰ μένης...

ποῦ εἶσαι; πόθεν ἔρχεσαι καὶ πόθεν καταβαίνεις;

εἶσαι χωλός; εἶσαι στραβός; εἶσαι ἀνοικτομμάτης;

ἐγγράμματος, ἀγράμματος, χριστιανός, σακάτης;

ἔχεις παιδιὰ; ἔχεις σκυλιὰ; εἰς δλα εἶσαι στείρος;

εἰς' ἔγγαμος ἢ ἄγαμος, ἀνύπανδρος ἢ χήρος;

'Απογραφή... ἀπογραφή... πηγαίνω ν' ἀπογράψω...

Π.—'Ενα χαστουκὶ 'ξαφνικὸ' στὴ μούρη σου θ' ἀστράψω.

Φ.—'Απογραφή, ἀπογραφή... πηγαίνω σ' ἕνα σπητι...

βλέπω μὲ κόρη' στὸ πλευρὸ ἑνὸς ἀρχιμανδρίτη...

ἐρώτησα περὶ αὐτῆς καὶ μοῦπαν «ψυχοκόρη»

ἀπὸ αὐτὰς ποῦ ἀγαποῦν πατέρες ρασσοφόροι.

'Ενα Δελτίον ἀφησα, τοὺς εἶπα «καλημέρα»

κι' ἐσφάλισα τὰ μάτια μου κι' ἐπῆγα παραπέρα.

'Εδῶ ποιὸς κάθεται; 'ρωτῶ... κουζίν' ἀφράτη βγαίνει

καὶ μ' ἀπαντᾷ πῶς κάθεται μὲ χήρα ἢ καυμένη.

Κανέννας ἄλλος, τὴν 'ρωτῶ, 'στὸ σπητι δὲν κοιμᾶται;

κι' ἐκείνη μοῦ ἀπήντησε πῶς δὲν καλοθυμᾶται.

Τρεχάτος γι' ἄλλο σπητικὸ τὸ φύσημά μου 'πῆρα...

ποιὸς εἶν' ἐδῶ;... μοῦ ἀπαντοῦν «μὲ νέα ζωντοχήρα»

ἀλλὰ μοῦ εἶπε εἰς ταῦτι ὁ δούλος τῆς ὁ Σπύρος

ὅτι μαζί τῆς κάθεται καὶ κάποιος ζωντοχήρος.

Τραβῶ ἄλλου... ποιὸς εἶν' ἐδῶ;... μὲ μικροπαντρεμένη,

ποῦ ἔχει ἄνδρα ζουμερὸ καὶ δίχως ἄνδρα μένει.»

«Ποῦνα ὁ ἄνδρας τῆς;» 'ρωτῶ... μοῦ λένε «εἰς τὰ ξένα»...

ἐκύτταξα τὴν νεῖπαντρη καὶ εἶπα «ὠϊμένα».

Τραβῶ ἄλλου... ποιὸς κάθεται, τοὺς λέγω, ἐδῶ πέρα;

ἕνας μανδρόσκυλος, μοῦ λέν, ποῦ σκούζει νύκτα 'μέρα.

Μόλις ἐν βῆμα προχωρῶ μοῦ ρίχεται ὁ μούργος

κι' ὀλίγου δεῖν θὰ μ' ἔκανε κομμάτια ὁ κακοῦργος,

μὰ τῶβαλα 'στὰ τέσσερα μετὰ μεγάλου τρόμου,

καὶ τὸν Σταμούλην ἀπαντῶ καταμεσῆς τοῦ δρόμου...

τὸν ἀπογράφω καὶ αὐτὸν με δλα τὰ σκυλιὰ του,

τραβῶ ἐγὼ 'στὸ δρόμο μου κι' ἐκεῖνος 'στὴ δουλειά του.

'Στῶν 'Ανακτόρων τὴν Αὐλὴν ἐμβαίνω θαρραλέος

κι' ὁ Χατζηπέτρος μ' ὀδηγεῖ ἐμπρὸς τοῦ Βασιλέως,

καὶ τριγυρίζουν Αὐλικοὶ τὸν θρόνον ἀργαλέοι:

«Τί ἐπαγγέλλεσθε;» 'ρωτῶ... «τὸν Βασιλέα» λέει.

«Τὸ θρήσκευμά σας; ἐρωτῶ καὶ πάω πρὸ κοντά...»

»Χριστιανὸς Γεώργιος, ἐκεῖνος μ' ἀπαντᾷ.

»'Εχετε κτήματα, 'ρωτῶ, καὶ σεῖς εἰς τὴν 'Ελλάδα;»

»'Εχω, μοῦ λέει, Πεταλιούς, Τατέλι, Μανωλάδα,

»εἰς τὸ Παλάτι κάθομαι χωρὶς νὰ δίνω νοκί,

»θὰ εἶχα δὲ καὶ κτήματα τοῦ Σταύρου τοῦ Μπουλίκη,

»ἀλλ' ὅμως μ' εὐχαρίστησιν θὰ μάθετε πολλήν»

»πῶς δλα 'στὴν Γεωργικὴν τὰ ἔδωσα Σχολήν.»

«'Εχετε τέκνα;» ἐρωτῶ τὸν 'Ανακτα με τρόπον

καὶ 'στὴν ἐρώτησιν αὐτὴν ἀπήντησε με κόπον,

γιατ' εἶναι τόσο, Περικλῆ, τριγύρω του ἀσκέρι,

ποῦ πόσα ἔχει καὶ αὐτὸς καλὰ καλὰ δὲν ξέρει.

Τὸν Βασιλέα προσκυνῶ καὶ πάω 'στὸν Τρικοῦπη

καὶ μ' ἐρωτήματα πολλὰ τοῦ γίνομαι κουνουπι,

καὶ γράφω τὸ ἐπώνυμον καθὼς καὶ τὸνομά του

καὶ δλους του τοὺς βουλευτὰς καὶ τὸ περίσσευμά του,

καὶ τὸν προτρέπω Περικλῆ, με δλα τὰ σωστά μου

νὰ ἔλθῃ δσον τάχιστα εἰς κοινωνίαν γάμου,

νὰ συντελέσῃ καὶ αὐτὸς 'στὴν αὔξησιν τοῦ γένους,

» ἀν θέλῃ ὄντως σεβαστοὶ νὰ εἰμεθα 'στοὺς ξένους.

Πηγαίνω 'στὸν Θεόδωρον, τὸν πρῶτον ἐν τοῖς ἴσοις,

ἀλλὰ ἐκεῖνος, Περικλῆ, 'στὰς τόσας ἐρωτήσεις

καὶ νέας ἀνεκάλυψε δολορραφίας ἴχνη

καὶ τὸ Δελτίον με θυμὸν κατάμουτρα μοῦ ρίχνει,

ἀρνεῖται δὲ νὰ μοῦ εἴπῃ τὸ μέγα ὄνομά του,

τὴν πρωτοκαθεδρίαν του καὶ τὸ ἀξίωμα του,

καὶ 'στὸ στηλιάρι μ' ἐστρωσαν ἡμέτεροι ὀλίγοι

κι' ἐγὼ κουμποῦρι τόκοψα καὶ ὅπου φύγη φύγη,

καὶ 'στοῦ Λεβίδη ἔτρεξα εἰς τὸν ἰδρωτὰ πλέων

καὶ τὸν Στεφάνικον ἔγραψα 'στὴν στήλην τῶν θηλέων.

Π.—Καὶ ὕστερα τί ἔκαμες;

Φ.—'Αφῆσας τὸν Λεβίδην

'στὸν θεολόγον τὸν κοντὸν προσέδραμον Παυλίδην,

ποῦ ξέρει τὰ 'Εβραϊκὰ καὶ τῶν πουλιῶν τῆς γλώσσας,

καὶ τὸν ἀπέγραψα κι' αὐτὸν με δλας του τῆς κλώσσας,

μὰ εἶπα καὶ 'στὸν Δαμαλᾶ νὰ κόψῃ καὶ νὰ ράψῃ

καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦρανοῦ ἀμέσως ν' ἀπογράψῃ,

ἐκεῖνος δὲ ἀμφέβαλλε ἀν πρέπη ἐπὶ τέλους

ἀρσενικοὺς ἢ θηλυκοὺς νὰ γράψῃ τοὺς ἀγγέλους.

'Επῆγα καὶ 'στοῦ Φιντικλῆ, λογίου σοφωτάτου,

καὶ ἀρχισα νὰ τὸν 'ρωτῶ γιὰ τὰ συγγράμματά του,

ἐκεῖνος δὲ μοῦ ἔδειξε ὡς σύγγραμμά του μόνον

ἕνα μικρὸ διάφορο ποῦ ἔγραψε πρὸ χρόνων.

Καὶ 'στοῦ Σεμέλου ἔπειτα τὸ σπητι ξεκινῶ...

» τί κάνεις;» τὸν ἐρώτησα... μοῦ λέει «τὸν Σπανό...»

κι' ἀφοῦ τὸν ἔφαξα κι' ἐγὼ καὶ ἄλλοι ἀπογράφοι

κανένα 'στὰ συρτάριά του δὲν ἔβραμε ξουράφι.

'Επῆγα δὲ καὶ 'στὸν Τσιγγρό, τὸν Χιώτη τὸν μεγάλο,

καὶ ἀνακρίσεις τοῦκαμα γιὰ τὸνα καὶ γιὰ τᾶλλο.

»Τί κάνεις;» τὸν ἐρώτησα... «τὸν εὐεργέτη» λέει,

καὶ γιὰ τὸν Μεγαλόσταυρο συγκινημένος κλαίει,

ἐγὼ δὲ τοῦ ἀπέγραψα τὰ ἐπιπλά του δλα,

τὰ πιάτα, τὰ σερβίτσιά του, τὴν κάθε κατσαρόλα,

κι' αὐτὸς ὁ διαβολόλωλος με μάτια δακρυσμένα

μοῦ ἔλεγε τί διάβολο κοστίζει τὸ καθένα.

Καὶ τώρα μ' ἐνθουσιασμὸν πηγαίνω εἰς τὴν Σύρα

γιὰ τὸν Μιαούλη, Περικλῆ, καὶ γιὰ τὸν 'Απαλλύρα,

κι' ἔχε ὑγείαν, τζόγια μου, παρέα μου χρυσῆ,

κι' ὅσους παρέλειψα ἐγὼ ἀπόγραψέ τους σύ.

Π.—Καλὸ ταξίδι, Φασουλῆ, σοῦ εὐχομαι νὰ κάνῃς  
καὶ ὄρασ πέντε χαστουκιάς γιὰ νὰ μὴ με ξεχάνῃς.